

Evropští partyzáni na pochodu

Karel Kaiser volá po nových metodách politického boje

Není to zas tak dlouho, kdy na stránkách „Národní myšlenky“ proběhla diskuse s názvem „Co dál s národním hnutím?“ Nejdiskutovanějšími tématy byla hlavně jednotná „nacionalistická“ strana, jak více prosazovat své názory v médiích nebo to, jak precizovat vlastní ideologii. Jednotlivých příspěvků se snesla slušná várka, avšak (a to je možná škoda) nebyl z této více než rok trvající diskuse vyvozen žádný závěr. Objevilo se mnoho nástinů více či méně soudných koncepcí, které byly (nebo se o to dotyční aktivisté pokusili) do jisté míry realizovány.

Nalijme si čistého vína, toto tzv. „národní hnutí“ (konglomerát všech možných pravicových „nonkonformních“ postojů a názorů pro tuto chvíli tak nazýváme) se tak před čtyřmi lety nacházelo ve fázi silné letargie, malátnosti, apatie a částečné neaktivity. Polemika „Co dál s národním hnutím?“ měla nastínit nové koncepce a národní hnutí z tohoto stavu vyvést. Uznejme, že slušný kus práce opravdu vykonán byl. Objevilo se velké množství internetových stránek, časopisy se dopracovaly na velmi kvalitní úroveň, počet přednášek jakož i veřejných akcí značně stoupl. Je to všechno moc hezké, dodává to značně dobrý pocit seberealizace a výborně vykonané práce, ale přiznejme si, žádnou zásadní díru do světa jsme zase neudělali. Všechny jevy, na které národní hnutí hnutí znepokojivě poukazuje a proti kterým se snaží bojovat (to pro změnu nazvěme Nepřítelem), zůstávají nedotčené, či se jen lehce zakymácí. Naše činnost prozatím není dostatečně silná, aby Nepřítele výrazněji ohrozila a už vůbec ne oslabil.

Podívejme se na to, kam dospěla snaha vytvořit „jednotnou platformu“, která by byla záštitou celého národního hnutí. Projekt tzv. Národní pětky selhal, strany (které již dohromady samy o sobě tvořily ideově velmi nesourodý slepenec) se rozhádaly a nebaví se spolu. Vše skončilo tam, kde to začalo. Takže jaký vůbec mělo tohle extempore smysl? Ukázalo se, že pojit strany a hnutí na platformě nacionalismu je nesmyslné. Výsledkem je, že Národní strana se od celého národního hnutí distancuje a jede si na vlastní vlně. Nutno dodat, že svými činy dělá více škody a ostudy než užitku. Okázale populistické akce typu dovezení kamene k vepřínu v Letech, demonstrace před sudetoněmeckým landmančaftem, provokační rozdávání stranických novin cikánům na sídlištích pod dohledem zášahové jednotky, stranický kráček s tričky Bohemia (pozor! pro zvlášť loajální české národovce jsou kromě červených triček s bílým nápisem připravena i trička černá se žlutým nápisem, která používá „ochranná garda Petry Edelmannové!“) a tak podobně, to všechno působí buď jako nepovedená parodie, nebo (pokud budu hodně jízlivý) cílená a na infiltrační založená provokace, mající jakékoliv národovecké aktivity dopředu zdiskreditovat.

Právo a spravedlnost se svou koncepcí národního katolicismu působí rozhodně seriózněji a je vedeno na první pohled přijatelnějšími a serioznějšími lidmi než Národní strana, nicméně se obávám, že Če-

chy nejsou Polsko a nějaká obdoba Ligy polských rodin zde příliš neuspěje. Navíc spolupráce katolického Národního sjednocení s podivnou Dělnickou stranou (jejíž někteří představitelé svou rétorikou připomínají čisté bolševiky) rozhodně také není tím pravým.

Za absolutní cestu do pekel pak považuji aplikaci (i když jako nastíněná byla velmi slibná) koncepce jistého nejmenovaného, většinou čtenářů však velmi dobře známého „konzervativního aktivisty“, který šel vlastní cestou, pravda, dosti prapodivnou. Vyčistit si vlastní řady od různých podvínů, provázaných například s neonacistickými aktivitami, byl jistě nápad velmi dobrý a dnes můžeme říci, že se to povedlo. Ovšem abychom pod zámlinkou „získání lepší tváře v očích veřejnosti“, tak jako třeba sdružení Mladá pravice, oklešťovali vlastní ideologii v samotných základech, podporovali svazáčkou aktivitu „Chceme rakety“ nebo deklaratorně vyjadřovali podporu tak obskurním (a nějakým pravicovým myšlenkám na hony vzdáleným) spolkům typu Liga proti antisemitismu, to v konečném důsledku může vést jen a jedině k popření sebe sama a ztrátě jakéhokoli potenciálu. Byla by chyba věřit tomu, že prebendy (za nesmírné názorové „odříkání sí“) typu proslovu na jakési veřejné akci či být mediálním partnerem festivalu „Devět bran“ a podobné nesmysly, jsou cestou k úspěchu. Nejsou totiž vůbec žádnou cestou. Takoví a podobní aktivisté větší popularitu, než „extremisté, poškozující český nacionalismus“, nezískali a nezískají, a nutno dodat, že se svými bohunelibými činy působí spíše jako kuriozita a dopad jejich činnosti je v konečném důsledku ještě menší, než u nenáviděných „extremistů“.

Jak dál? Stále více se ukazuje, že snaha cokoli změnit skrz parlament nebo politické strany nikam nevede. Stranictví jako takové dospělo v dnešní době do stadia takové atrofie, že již není možné očekávat „parlamentní revoluci“, tedy nějaké smysluplné a radikální změny, které by prosadily politické strany. Podívejme se na věc reálně. Subjekty, které chtějí takovou politiku prosazovat, jsou demoliberálním establishmentem Nové třídy systematicky buď umlčovány, do zastupitelských orgánů se nedostanou, nebo živoří na okraji společenského, politického a hlavně voličského zájmu. Pokusů již bylo učiněno několik a téměř nikdy se nedocílilo toho (i ve světě je málo takových případů), aby ta která strana získala nějaký koaliční potenciál, či přímo ovlivnila vládu. Pokud ano, pak za nějakou dobu podlehla všeobecnému klimatu nutného přizpůsobování se či umírňování vlastního programu v rámci dobrých koaličních vztahů. Výjimkou jsou jistě Itálie nebo Polsko. Slavnou polskou „pravicovou“ koalici ale beztak stíhal jeden skandál za druhým, byla několikrát na pokraji rozpadu a dnes je její konec už zpečetěn. Polský příklad je důkazem, jak stranictví a koaliční kšefty jen rozměňují dobré a správné ideály. LPR i PiS jistě pro Polsko představovaly slibnou nadějí pro

„Objevilo se velké množství internetových stránek, časopisy se dopracovaly na velmi kvalitní úroveň, počet přednášek, jakož i veřejných akcí značně stoupl.“

Dokončení na str. 4

„Jsme dnes jako partyzáni, (zatím) příliš slabí na to utkat se s hordami nepřátel tváří v otevřeném poli, ale máme dostatek sil napadnout jej izolovaně v jeho základech, mnohokrát udeřit na uzlové a strategické body a vzápětí se stáhnout, přeskupit síly a udeřit znovu.“

změnu kurzu a jakési uchování hodnot, nicméně jejich společný koaliční potenciál nestačil, musely se zkrátka ještě s někým spojit. Jak dopadlo spojenectví s rolnickou Sebeobranou, víme všichni. Druhá hypotetická varianta, tedy případné spojenectví s liberální Občanskou platformou, by stěžejně dávalo naději na prosazování „národoveckých“ nebo „konzervativních“ idejí.

Francouzský publicista a filosof Guillaume Faye dlouhodobě varuje před tím, že modernitní západní svět a evropská civilizace stojí na pokraji svého pádu. Stojíme před problémem vymírání vlastní civilizace, raketovým tempem stoupající imigrace lidí z třetího světa, jejichž počty v evropských státech mohou brzy dostoupit takového čísla, že si sami demokraticky odhlasují zrušení svobody v západním smyslu slova nebo třeba zavedení práva šarija, obrovského nárůstu kriminality, ztráty vlastní identity, amerikanizace kultury, v neposlední řadě všude bující feminizace a diktátu různých podivnými zájmy na sto honů páchnoucích neziskových organizací. Parlamentní politika však tyto problémy nehodlá řešit. Raději se zabývá úplatkářskými aférami bezcenných loutek, které za pár let stejně upadnou v zapomnění, uměleckou tvorbou svých ministrů nebo nemanželskými dětmi stranických pohlavárů. Pokud se přeci jenom vede jakási debata, jde vždy jen o ekonomické otázky, takže problémem (který je sice důležitý, avšak nikoli životně nezbytný), vytvářejícím dojem, že „na něm stojí svět“, je například spor o to, zda má být jednotná daň ve výši 12 % nebo 15 %. Otázka vlastní svobody a vlastní suverenity je dáována do souvislosti s vybudováním amerického radaru (který není určen k obraně svobody kohokoli, nýbrž jen k velmocenským hrátkám, špiclování a záměrům Spojených států vůči Rusku), nikoho ale nenapadne ostře se postavit proti imigraci, proti multikulturalismu, nikdo neřekne stop mediální tyranii samozvaných intelektuálů, patřících k politikokorektní armádě Nové třídy.

Tyto a jiné problémy zůstávají povětšinou nepovšimnuty, kromě nonkonformních médií a „extremistů“ se jim nikdo nevěnuje. Správné myšlení hledá ona zmiňovaná Nová třída, která si dělá monopol na myšlení, kulturu, média, vzdělávání, literaturu a koneckonců i politiku. Postupuje přesně podle gramsciánského determinantu ovládnutí tohoto „metapolitického“ pole. Dle této důmyslné strategie tak mohou být formálně v opozici a tvářit se jako „zarytí nepřátelé neoliberalismu“, ve skutečnosti však praktické kroky „takypravice“ vítají a vědí, že jejich kulturní a mediální monopol „takypravici“ donutí stejně říkat to, co chtějí oni.

Obávám se tedy, že i ve volbách sebeúspěšnější politická „národovecká“ strana valných výsledků nedosáhne. Pamatujme na moudrá slova filosofa Alaina de Benoista: „Ideologická převaha je důležitější než parlamentní většina a právě ta první podmiňuje druhou, zatímco ta druhá, bez první, je odsouzena k záhubě...“. Nechci situaci vykreslovat bůhvíjak černě, jistě je záhodno na druhou stranu poznamenat, že situace v ČR se (díkybohu) nerovná situaci v západní Evropě. Máme to štěstí, že

Karel Kaiser

západoevropské imigrační a civilizační problémy se projeví ve chvíli, kdy je české povědomí jakžtakž schopno vidět situaci reálnými očima, jsme před západní Evropou, která dnes sklízí hořké plody své dlouholeté politiky multikulturalismu, kulturní relativizace a civilizačního seabemrškačství, pamatujme však na to, že „konečný střet“ bude celoevropskou záležitostí a zda bude ČR zahlcena imigrací tak jako například Francie, už v tu chvíli nebude hrát tak podstatnou roli. Buďme však rádi za to, že se na „střet“ můžeme připravit relativně v klidu, v relativně svobodné společnosti.

Nebude-li precizované ideologie a skutečné silné intelektuální a mediální základny, nebude žádné obrany západní civilizace. Jsme dnes jako partyzáni, (zatím) příliš slabí na to utkat se s hordami nepřátel tváří v otevřeném poli, ale máme dostatek sil napadnout jej izolovaně v jeho základech, mnohokrát udeřit na uzlové a strategické body a vzápětí se stáhnout, přeskupit síly a udeřit znovu. A pak znovu a znovu. Naši situaci výstižně popisuje citát Ernsta Jüngera: „Dnes už se nedá pro Německo (zde si dosadíme západní civilizaci) pracovat ve skupinách. Jsme každý jako lesní chodec, který se mačetou prosekává skrz houští a doufá, že tam někde na druhé straně dělá někdo to samé.“ Nevolám po rozpuštění stávajících stran, nevolám po žádném stažení se z boje a uzavírání se do stratosféry čistě metafyzických idejí. Naopak. Byla by velká chyba utopit se v přefilosování. Jen reálně hodnotím situaci. Uvědomme si, že 21. století nebude stoletím veselým. Ještě současnou mladou generaci, nejpozději generaci následující, čeká pravděpodobně finální civilizační konflikt. Měli bychom být připraveni, nebude totiž žádných trub dopředu varujících před náletem. Válka se nepovede v rozlehlých pouštích Předního východu, ale v samém srdci západní civilizace – v Evropě. Uvědomme si, že na tom, jak se v nejbližších letech zachováme, jakou cestou se vydáme, jakou „cestu odporu“ (bude-li parafrázovat Guillaumea Fayeho) zvolíme, na tom všem závisí to, zda v budoucnu uhájíme své životy, své rodiny, naši svobodu.

A proto jen ať se každý bezhlavě nehrne vstříc participaci na nějakém na první pohled velmi líbivém a barvitém projektu. Je to cesta nikam. Poslední, co potřebujeme, je se různě ofangličkovávat, stále se někam škatulkovat. Nemusí nás každý přece hned nějak identifikovat a ihned někam porůznu rozřazovat. Raději každý pracujme po duševní a také fyzické stránce na sobě. Napadněme nepřítel v samém srdci jeho základny, obsazujme jednotlivé uzlové body mediálního a kulturního pole, sbírejme síly pro následné spojení a generální útok. Již nemá cenu vymezovat se jako „pravičáci“, nebo „levičáci“, navíc – co tyto pojmy dnes znamenají? Velké Nic. Válka o civilizaci, ta dělicí linie, ta neprotiná osu pravice-levice. Dnes už ztrácí význam hlásit se k tomu, jak je kdo „vpravo“. My, evropští partyzáni, jsme zkrátka „proti“.

Nuže, kolo dějin bylo roztočeno a nepřátelské síly se daly do pohybu. Neklesejme na mysli. Budeme připraveni.